

KRITIKA

Ko življenje mineva med konzervami fižola

r Gregor Butala

ODER

Tjaša Mislej: Naše skladišče

Režija Mateja Kokol

Prešernovo gledališče Kranj

Igra Naše skladišče avtorice Tjaše Mislej ponudi precej vsakdanje okolje (drobovje ogromnega trgovskega centra), dokaj prepoznavne medčloveške odnose (med sodelavkami različnih značajev ter starosti) in družbena razmerja, a tudi povsem nedvoumno poanto: v kolesju sodobnega kapitalizma, kjer je posameznik zgolj potrošno blago, postaja vsakodnevni obstoj le približek tistega, čemur običajno rečemo življenje.

Štiri skladiščnice, zataktnjene med neskončno prekladanje izdelkov, vse večje zahteve nadrejenih ter grožnje z »optimizacijo stroškov«, nenehno delajo in v službi celo spiyo, vrhunec dneva pa je zanje odmor za malico ali ogled večernega resničnostnega šova na skupni televiziji. Svoj klavrní položaj, ki se ga povsem zavedajo (»Ta fižol je videl več sveta kot jaz.«), mehčajo s klepetom, prepirčki, medsebojnimi zatiranji in zavezništvi, pa tudi s sanjarjenji o boljši prihodnosti – naj bo ta v obliki pevske slave, upokojitve ali pa samo morebitne proste nedelje.

Besedilo, ki s humornimi pretiravanji niha v polju med tragično farso ter socialno (melo)dramo, se je na poti od prvotnih zasnutkov (že leta 2018 je bilo bralno uprizorjeno na festivalu dramske pisave Vzkrík) do letošnje Grumove nagrade in zdaj tudi krstne uprizoritve dodobra obrusilo – tako aktualna kranjska postavitev v režiji Mateje Kokol in dramaturgiji Marinke Poštrak poreže še nekaj stranskih rokavov predloge in jo vpenja v razločen, skorajda premočrten lok, a je pri tem na trenutke že kar pretirano ilustrativna: scenogra-

fija Petre Veber, na primer, kot osrednje elemente uporablja pisarniške vozičke in kartonaste škatle, predelno steno v ozadju pa prekrije z nakupovalnimi vrečkami različnih trgovskih podjetij; stiliziranemu verizmu sledi tudi kostumografija Iris Kovačič, ki protagonistke odene v modre delavske halje, statusno logiko pa upošteva tudi pri drugih likih. Tovrstna dobesednost, ki na raznih ravneh prežema predstavo (še en tak, sicer razmeroma posrečen domislek so črtne kode na zapetjih in gležnjih delavk), se ob natančnih dialogih in preprosti zgodbi zazdi nepotrebna, saj vsebino kvečjemu splošči, ne pa pomensko nadgradi. Prav zato tudi spremenjeni zaključek s svojo deklarativnostjo pusti mešane občutke – vse do takrat namreč četverica protagonistk v svoji nebogljenosti ni izkazovala niti potenciala za upor proti »sistemu«, kaj šele dajala vtisa, da bi bil ta lahko uspešen.

Podobi tega »skladišča zavoženih ek-

sistenc« sicer svojevrstno živ(ahn)ost vdahnejo igralski prispevki: Vesna Pernarčič navidezno puhloglavo Evelin prežame tudi z nepričakovano človeško toplino in nekakšno bistrostjo, Vesna Jevnikar pretehtano oblikuje lik ostarele vdove Vere, ki smisel najdeva le še v položaju prve med najnižjimi in izpraznjenih gospodinjskih ritualih, Vesni Slapar pa uspe preprosto ločenko Suzi vpeti v pretresljivo kombinacijo nežnosti in trpkosti. Ta nabor tako ali drugače razčlovečenih usod učinkovito dopolnjujeta še Miranda Trnjanin kot nerealizirana intelektualka Marija in Darja Reichman kot »šefica« Grebovičeva. Nasploh se zdi, da se ta karikatura resničnosti najbolj kritično in neposredno dotakne v nekaterih najbolj grotesknih prizorih – kot je na primer tisti, ko zaposlene med motivacijskim nagovorom področnega direktorja (Miha Rodman) nelagodno žvečijo ocvirke, obenem pa poskušajo s svojimi telesi skriti pogled na truplo kupca (Boris Veselko), ki leži v ozadju. ×

Krstna uprizoritev komične socialne drame Naše skladišče, za katero je Tjaša Mislej prejela Grumovo nagrado za najboljše besedilo, je na odru Prešernovega gledališča Kranj zrežirala Mateja Kokol. ☺ Tania Mendillo